

LORI WICK

Promisiune
pentru ziua de mâine

Originally published in English under the title: *Promise Me Tomorrow*

Copyright © 1997 by Lori Wick

Published by Harvest House Publishers,

Eugene, Oregon 97402, U.S.A.

www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2012 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel. 0359-177 636, Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Florin Mermeze*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Promisiune pentru ziua de mâine / Lori Wick - Oradea : Life, 2012

ISBN 978-973-7908-59-9

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*

Satu Mare

Tel. (0361) 427 428

Această carte este dedicată mătușii mele,

Doris Wallace.

E minunat să mă știu atât de iubită.

*Îți mulțumesc pentru încurajarea și grija ta.
Datorită ție, lumea mea este un loc mai bogat.*

Mulțumiri

Viața este o aventură extraordinară, pe care cei ce îmi sunt dragi mi-o fac zi de zi mai frumoasă. Îl laud pe Dumnezeu pentru următorii oameni și doresc să-mi împărtășesc sentimentele pe această pagină.

Matthew, există o mamă mai binecuvântată decât mine? Nu cred. Îți mulțumesc că ești un fiu cordial, minunat. Îți mulțumesc că râzi la toate glumele mele, că te tunzi, și pentru felul tău de a fi. Zâmbetul tău sincer înmoaie întotdeauna inima mea. Te iubesc.

Abigail, raza mea de soare. L-am implorat pe Dumnezeu să nu-mi dea o fată care să-mi semene, dar sunt atât de bucuroasă că El nu m-a ascultat. Ești prețioasă mai presus de cuvinte. Îți mulțumesc pentru acele zâmbete candidе și pentru zilele nenumărate de distracție. Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpa mea.

Micuța mea biserică de familie, ce clipe de neuitat avem! Mă rog să continuăm să creștem împreună și să ne veghem unul pe altul pentru anii care vin. Vă mulțumesc pentru dragostea, credințioșia și exemplul vostru pentru mine.

Manitou, Colorado

10 aprilie 1897

Katherine Alexa Taggart, „Rusty” („Ruginia”) cum îi spuneau familia și prietenii, luă cu blândețe mâna fetei în mâna ei și îi zâmbi micuței care o privea cu niște ochi plini de adorare.

– Vom întârzia dacă nu ne grăbim, îmboldi ea copilul. Chiar și atunci când se grăbea, Rusty se mișca cu grație și calm. Era o fată zveltă, dar nu înaltă, cu puțin peste un metru și jumătate. Părul ei, o umbră misterioasă a poreclei ei, îi atârna bogat pe spate. Uneori părea prea greu pentru gâtul ei subțire.

– O, Rusty, iată-te, zise mătușa Sammy O’Brien de îndată ce o văzu pe holul ce dădea din dormitorul fetițelor. Tara este gata de culcare?

– Da, doamnă. Știam că vom întârzia, așa că i-am spus o poveste pe când era în cadă.

– Bine ai gândit. Tara, vino cu mine, o rugă Sammy cu blândețe. Fetița o apucă pe Rusty de mână, care se înclină ca s-o îmbrățișeze și să-i dea un sărut. O privi în timp ce fetița se cărăbănea la culcare. Rusty aruncă o privire înspre încăperea spațioasă ce cuprindea 30 de paturi cu aproape tot atâtea fetițe orfane. Câteva au salutat-o, altele i-au făcut cu mâna. Rusty le-a făcut și ea cu mâna și le-a suflat câteva săruturi înainte să se îndepărteze.

Era destul de obosită ca să adoarmă, dar s-a gândit că i-ar prinde bine o mică cină. Știind că ziua ei s-a încheiat, a coborât scările, a trecut de bucătărie și sufrageria imensă și s-a îndreptat spre locuințele particulare pe care le împărțea cu mătușa, unchiul

și cei trei verișori ai ei, Eileen, Nolan și Renny O'Brien. În mod surprinzător, unchiul Paddy era deja acolo.

– Băieții trebuie să se fi culcat destul de repede în seara asta, comentă ea.

– Da, într-adevăr. Le-am spus că bunicul O'Brien vine în vizită luna viitoare și că acum ar cam fi vremea să deprindă un comportament cât mai bun.

Paddy vorbea despre tatăl său, Cormac O'Brien, care locuia și lucra ca supraveghetor de mină în Georgetown. Paddy și Sammy se cunoscuseră în Georgetown, și deși îi despărțeau câțiva ani, ei frecventaseră aceeași școală veche cu o singură încăpere. Acolo s-au cunoscut și în cele din urmă s-au căsătorit când Sammy a împlinit 18 ani. Acum conduceau împreună Orfelinatul de copii din Fountain Creek, locuind, cum era și normal, în incinta lui.

Orfelinatul era o construcție uriașă cu două nivele, care avea dormitoare pentru cel puțin 60 de copii și destule camere de dormit mai mici în care încăpeau 15 membri ai personalului. Locuințele particulare, ce cuprindeau o mică bucătărie, o sufragerie și un salonaș împreună cu două camere de dormit, erau jos, în spatele conacului. Rusty împărțea cea mai mare dintre aceste două camere cu cei trei verișori ai ei, în timp ce Paddy și Sammy o ocupau pe cealaltă. Exista loc pentru Rusty într-una din camerele personalului de la etaj, dar în majoritatea timpului fiecare prefera modul de organizare existent. Rusty i-a dat lui Paddy o mână de ajutor, și amândoi au pus masa. Eileen, cea mai mare din grupa copiilor de 14 ani, a venit să ajute și ea.

– Cum a fost la școală astăzi? o întreabă verișoara ei.

– A fost bine. Vocea ei era destul de gravă în timp ce puneia furculițele și cuțitele pe masă. Am greșit la pronunțarea pe litere a unui cuvânt.

– Care dintre ele? vru să știe tatăl.

Tânăra adolescentă ezită. Bunicul va face o criză dacă va afla. Ea suspină teatral.

– Este vorba de Irlanda.

Paddy râse cu poftă.

– Nu vom spune, o asigură el, dar continuă să chicotească.

– Nu este amuzant, papa. Tonul Eileenei era îndurerat. Nu știu la ce m-am putut gândi.

El încă râdea când Sammy interveni.

– Ei bine, sună amuzant, comentă ea în timp ce se apucă de treabă. Luă o caserolă din cuptor și o puse pe masă. Rusty puse repede un vas cu marmeladă lângă ea.

– Este amuzant, replică Paddy după ce își salută soția cu un sărut, dar mi-e teamă că Eileen nu va aprecia dacă o povestesc.

– Ce să povestești? Întrebă Nolan care tocmai intra. El era copilul mijlociu al lui O'Brien, în vârstă de 11 ani. Fratele lui, Renny, care avea 10 ani, îl urmă îndeaproape.

– E secret, îl informă verișoara lui, făcându-i cu ochiul. Nolan îi făcu și el cu ochiul și întrebă:

– Ce avem în seara aceasta? Interesul lui principal era mâncarea, și dacă avea mâncare nu-l interesau secretele.

– Caserolă cu brânză și ciuperci, îl înștiință mama lui. Te-ai spălat pe mâini și pe față?

Băiatul încuviință.

– Și tu, Renny?

– Da, mamă, răspunse el în timp ce-și luă locul la masă.

– Cred că Renny are o idee bună, comentă Paddy, iar restul familiei i se alătură, găsindu-și fiecare locul. Exista spațiu din plin, dar fiecare avea locul preferat. Îndată ce se așezară, și fără să fie nevoie de îndrumare, capetele se plecară iar Paddy mulțumi lui Dumnezeu pentru mâncare.

– Tată din ceruri, ne-ai binecuvântat atât de mult și îți mulțumim. Așa de mulți oameni sunt lipsiți de hrană, dar farfuriile noastre vor fi pline în seara aceasta. Ți mulțumim pentru fiecare persoană din jurul acestei mese și pentru copiii minunați care dorm la etaj. Te rugăm să găsești un cămin pentru fiecare și până atunci să binecuvântezi îngrijirea lor de către noi. În Numele Tău sfânt mă rog. Amin.

În minutele următoare, vasele au trecut din mână în mână, iar farfuriile s-au umplut și pentru un timp fiecare a mâncat în liniște. Renny s-a necăjit puțin cu un cuțit mai vechi, așa că mama lui l-a ajutat să taie pâinea cum trebuia. Familia mănca repede. La o vârstă când îi era mereu foame, Nolan termină înaintea restului familiei, punându-și furculița de o parte și terminând laptele din pahar. Pe urmă se uită la sora lui.

– Hei, Eileen, zise el pe un ton relaxat, i-ai spus lui papa că astăzi ai pronunțat greșit Irlanda?

Eileen oftă, lăsând să-i cadă fruntea în mână. Paddy se puse din nou pe râs.

– Ți-am spus că am primit astăzi o scrisoare din partea lui Chase?

– Nu, nu cred. Sammy era așezată pe marginea patului lor, Paddy fiind deja sub pături. Ea își aranja unghiile cu o pilă lungă și acum se uita la el. Sper că nu e nimic rău.

– Nu, deloc. Voia să știe cum merg lucrurile și dacă ar putea ajuta cu ceva. Mi-a adus aminte că ne-a ajutat cu vreo doi ani în urmă, ducând copiii la noile lor cămine. Nu s-a exprimat și nu a spus-o deslușit, dar pot spune că i-ar plăcea să fie rugat din nou.

Când Sammy se uită la el, ochii lui erau fixați pe tavan. Te gândești, nu-i așa, Paddy?

– Da, mă gândesc, recunosc el. Știu că Rusty poate aborda finalizarea unui plasament. De fapt, eu cred că ea este mai capabilă decât alții care fac aceasta de mai mult timp, dar acest plasament este în Kurth. Mă îngrijorez cu privire la călătoria și siguranța ei. El se opri și zise cu blândețe: Știi, ea a fost foarte protejată.

– Da, și sunt bucuroasă că a fost, dar știi ce vrei să spui.

Pentru o clipă soțul și soția se uitară fix unul la altul.

– Nu-mi pot aduce aminte, continuă Sammy. A dus Chase copiii de unul singur sau a însoțit una dintre femeile noastre?

– Să vedem, replică Paddy îngândurat. A însoțit un grup mai întâi, iar pe urmă a luat copii pe cont propriu cealaltă dată—doi băieți.

– Prin urmare crezi că ar fi dispus s-o ia pe Rusty și copiii Parks?

– Da, cred.

Sammy încuviință.

– Ce a zis Rusty când i-ai spus că ea îi va duce? A fost încântată?

– Nu i-am spus. Eram pe punctul s-o chem în birou când Lane mi-a adus corespondența. După ce am citit scrisoarea lui Chase, m-am gândit că acesta ar putea fi un plan mai bun.

– Ei bine, în acest caz Rusty nu va fi afectată; ea va fi încântată în orice situație.

– Ne-am înțeles atunci, declară Paddy. Îi voi spune lui Rusty mâine dimineață și îi voi trimite o scrisoare lui Chase.

Nu au mai zis nimic pe această temă, dar soțul și soția se gândeau amândoi la aceasta. Sammy s-a urcat în pat și s-a apropiat să primească un sărut de la soțul ei. În timp ce își așeza capul pe pernă, ea se întreba ce va crede Rusty despre Chase McCandles. Pe partea cealaltă a patului, Paddy se întreba și el dacă era un lucru înțelept să-l lase pe Chase la mila lui Rusty Taggart.

– Vă aduceți aminte de oamenii care au fost aici, bărbatul și femeia care au vorbit cu voi? îi întrebă Sammy pe Lizzy și Thomas Parks.

Thomas a încuviințat, dar Lizzy părea nesigură. Într-adevăr, Thomas era membrul mai tânăr al acestei echipe frate-soră, dar el avea mai multă siguranță de sine poate pentru că își aducea aminte mai puțin de situația îngrozitoare din care fuseseră scăpați.

– Femeia avea părul negru și v-a dat fiecăruia câte un măr, informă Rusty. Mai țineți minte?

Copiii încuviințară, dar zâmbetul care acoperi toată fața lui Thomas la menționarea mărului nu se observă și pe fața lui Lizzy.

– Ei sunt familia Davidson, și ei vor ca voi să locuiți împreună cu ei, zise Sammy cu blândețe. Ei vor ca voi să deveniți copiii lor.

– Pentru totdeauna? întrebă Thomas.

– Exact. Ei locuiesc la o fermă și au cai și vaci. Domnul Davidson tocmai ne-a scris și a zis să vă spunem că ei au un câine și o pisică cu pui mici.

Sammy tăcu o clipă, dând timp copiilor să înțeleagă cum stau lucrurile, dar Rusty interveni în discuție.

– Voi merge cu voi, zise ea cu entuziasm.

– O, mătușă Rusty! În sfârșit, Lizzy rostise câteva cuvinte. Vei rămâne cu noi!

Rusty privi nesigură la plăcerea din ochii fetei și apoi la mătușa ei, știind că ar fi trebuit să tacă. Dar privirea lui Sammy era răbdătoare iar vocea ei era blândă în timp ce se adresă din nou copiilor.

– Mătușă Rusty va merge cu voi, Lizzy, și va rămâne cu voi pentru câteva zile, dar nu va rămâne pentru totdeauna. Vreau să vă spun că dacă sunteți prea speriați ca să rămâneți cu domnul și doamna Davidson, aveți voie să vă întoarceți acasă împreună cu Rusty.